

som her er sat i Paragraphen, og at Renterne af Kerserbefonden, naar den har naaet nogen Størrelse, ville kunne gjøre det muligt at ned-sætte, ja maaſtee endogſaa at afløse, de Afgifter, som i Begyndelsen af § 4 ere fastsatte til Byrde for de Umhyndige. — Der er et andet Punkt, som blev berørt af det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ste Valgkreds. Der er nemlig i § 6 en Bestemmelse, hvorved det slaaes fast, at Umhyndiges Midler ikke skulle kunne udlaanes uden mod 4 pCt. aarlig Rente, og jeg maa gjøre opmærksom paa, at dette er en ganske ny Bestemmelse. De Bestemmelser, som have om Udlaan af Umhyndiges Midler, forudsatte ganske vist, at de udlaanes i Prioritetsobligationer til den Rentefod, som maa siges at være den almindelige, men naar Umhyndiges Midler nu ikke kunne udlaanes til høiere Rente end 4 pCt., er det, fordi disse 4 pCt. endnu den Dag idag maa siges at være den legale Rente, hvad Udlaan i faste Eiendomme angaaer; som bekjendt udkræves der nemlig Bevilling fra Indenrigsministeriet for at kunne tage høiere Rente end 4 pCt. ved Prioritetslaan i faste Eiendomme. Naar man nu imidlertid i § 6 siger, at Umhyndiges Midler skulle udlaanes mod 4 pCt. aarlig Rente, afstærker man den Afgang til at faae Mere end 4 pCt., som have for alle andre Midler, og dette turde dog neppe være rigtigt. Efter min Formening vilde det eneste Naturlige være, at Umhyndiges Midler kunne udlaanes paa saadanne Billaar, der i det Hele maa siges at være stemmende med Forholdene i Landet til de forskjellige Tider. Der kan komme den Periode, endstjøndt jeg troer, at den i alt Fald er meget fjern, hvor man ikke vil kunne naae 4 pCt. i aarlig Rente af Midler, der udlaanes i sikke Pantar, og i saa Tilfælde maa de Umhyndige finde sig deri; men paa den anden Side seer jeg ikke rettere, end at, naar det maa erkjendes, at den almindelige Rentefod virkelig er over 4 pCt., er det ubilligt at bestemme, at de Umhyndige skulle være tvungne til at sætte deres Penge ind i Overformynderiet, idet Statskassen vil paatage sig at ordne den Ting, men paa en saadan Maade, at de ikke faae høiere Rente end 4 pCt. Det er det Samme, som at Statskassen indirecte tvinger de Umhyndige

til at lade sig nøie med mindre Indtægt af deres Midler, end de vilde kunne faae, hvis ikke Staten paa en saadan stiftfaderlig Maade havde taget sig af deres Affairer. Jeg seer isvrigt meget vel, at naar man vilde bestemme, at de Umhyndige efter Omstændighederne skulle have mere end 4 pCt. aarlig Rente, vil der navnlig af Regnskabsghensyn kunne fremkomme nogle Vanskeligheder. Det, som navnlig er mig magtpaaliggende, er imidlertid ikke just det, i Lovforslaget at faae indsat Bestemmelse om, hvor Meget eller hvor Lidet der skal svares i Rente af de Umhyndiges Midler, naar de udlaanes; jeg troer, at det vil være det Rigtigste at indstrænke sig til at lade de Bestemmelser i § 6, som paalægge Baand i denne Henseende, udgaae. Jeg troer slet ikke, det er nødvendigt, at det udtales i Loven, at det absolut netop skal være 4 pCt. aarlig Rente, hverken mere eller mindre; Reglen bør være, at Midlerne gjøres frugtbringende paa en saadan Maade, som maa ansees rigtig og forsvarlig. — Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintther) udtalte sig for en Idee, som jo ikke er ganske ny — den har vistnok tidligere været omtalt oftere —, og for hvilken der synes i og for sig at kunne ansøres en heel Deel, nemlig at Overformynderiet overhovedet mindre skal give sig af med directe Udlaan i faste Eiendomme, men derimod mere med at sætte Pengene ud i Panteobligationer, der være udstedte til Creditforeninger og deslige Instituter. Det er som sagt ganske vist, at adskillige Fordele ville kunne opnaaes ved en saadan Ordning; men det forekommer mig ogsaa øiensynligt, at man i de senere Aar mere og mere er gaaet i den Retning, hvad Overformynderibestyrrelsen angaaer. At gaae saa vidt, nu at foreskrive, at de Umhyndiges Midler skulle udlaanes i deslige Obligationer, enten i det Hele eller for et vist større Beløb, turde dog maaſtee have sine Betænkeligheder. Det er nemlig klart, at Betingelsen for, at en saadan Ordning kunde siges at være tilfredsstillende, maa være den, at disse forskjellige Creditanstalter være ordnede og bleve bestyrede paa en saadan Maade, at man kunde have fuld Sikkerhed for, at der fra deres Side ved Udlaan iagttoges al mulig Forsigtighed. Vi have imidlertid et advarende og